

FOLKEKIRKEN FAVRSKOV

Påske 2020

- lys i mørket

Påsken er den største kristne højtid og en grundfortælling i vores kultur. Den handler om livets store spørgsmål og om nære menneskelige erfaringer – håb, forsoning, tilgivelse, fællesskab, tro på livet, men også svigt, ensomhed, lidelse og død.

Kirkedøren er låst

- men kirken holder åbent påsken over..!

Kirkeklokken ringer. Der ringes til gudstjeneste, men kirkedøren er låst for de fleste. Der kimes til påske, men kirkebænkene står tomme.

Det hele er så underligt. Det er lidt ligesom, når der bydes til bords ved påskefrokosten, men der ingen mad på bordet. Ja, vi må end ikke være i spise-stuen sammen.

Men kirkeklokken ringer alligevel. Klang af kirke lyder ud over by og land. Lyden af Guds nærvær når os, hvor vi så end er. Påskelokkerne bimler frimodig sin tone af håb ind i vore hjerter. Fortæller os, at vi er sammen - trods alle de fysiske afstande mellem os, vi oplever lige nu.

Det er der brug for! Der er brug for håb! For det er, som om stenen er trillet tilbage i hullet foran Jesu grav påskemorgen. Det er blevet mørkt igen. Døden har fået tag i os. Mange er allerede døde. Frygten knuger og angsten for i morgen tynger. Uvisheden nager.

Og værst af alt, når døden så rammer, må vi ikke engang være sammen i afskedens

stund. Kun de allernærmeste. Men ingen kram. Ingen kys og knus. Ingen håndtryk.

Og hvor er så håbet lige der?

En kirkeklokke ender altid med bedeslag. Vi be'r til Gud. Vi folder vore hænder til et Fadervor. Og præsten åbner Bibelen ved kisten. Finder påskeevangeliet. Og stenen påskemorgen begynder at rokke på sig. En lysstribe finder vej ind i gravens mørke. Det begynder at lysne for alvor. "For stenen er væltet fra..". Og mørket i mit sind må vige for håbet. Håbet om, at vore kære er hos Gud. Og at jeg selv, der, hvor jeg er - og måske helt alene - er Vorherre hos mig.

Kirkedøren er tvunget i lås i denne påske. Men på kirkegården er der åbent. Her skabes der også liv af døde. De visne blomster ryddes af gravene. Og graveren tager et fast greb om planteskeen og pludselig står forårsblomsten på graven og melder

frejdigt bud om, at det, der truer lige nu, ikke skal få det sidste ord.... Det bliver forår! Det ender godt!

Det vil nærværende påskenummer af avisen også frimodigt holde fast i. Præsternes påskehilsener er fulde af tiltro til Guds hjælp på vejen derhen. Spalterne følger op på små påskeglimt fra kirkegården. Og i de følgende sider henvises der til en endeløs række af påskeindslag på de sociale medier. Dygtige organister og sangere, der formidler påskens salmer og musik ind i en svær tid, og det gør godt.

Jo, kirkedøren er låst, men kirken holder åbent. Der forkyndes på distancen, at Gud er os alle nærmere end nogensinde.

Glædelig påske!

Provst Anders Bonde
Favrskov Provsti

Påskehilsen fra kadetterne

Af Valdemar Mahon Ringmose

Landet er næsten gået i stå og det rammer naturligvis Aarhus, hvor vi kadetter bor og studerer, på en helt unik måde. Normalt er vi vant til, at det konstant summer af et utal af muligheder, men nu møder vi pludselig begrænsninger og indskrænkninger af hverdagen, som den plejede at se ud. Hvor vi var vant til at

trække vejret ved siden af hundredvis af mennesker, på vej til studiet gennem de befærdede veje, så foregår den slags nu mest fra vindueskarmen.

Det er en underlig tid, hvor tankerne ofte bevæger sig væk fra det håb, der normalt kommer med foråret og hen på mere dys-

tre stier; hvor længe skal vi leve sådan her? hvad betyder det for fremtiden? vil mine nærmeste klare den?

Derfor er det også, at påsken, på mystisk vis, igen falder så belejligt. Påsken rammer nemlig lige ned i det, mange af os måske mangler: et perspektiv af håb, i stedet for af frygt, og af genopstandelse i

stedet for død. Et genopstandelses-håb, der rækker ud over påsken som en kirkelig højtid, og direkte ind i vores hjem.

"Kirken er ikke bare en bygning" hører vi tit, men i den her tid bliver mantraet sat på sin prøve, for det er netop en tid, hvor kirken tvinges ud af bygningen og ind i alle de hjem. For ligesom kirken ikke bare er en bygning, så er påsken ikke bare en højtid, der skal fejres i kirken, men det er en virkelighed, som vi får lov særligt at mærke i denne tid.

Før-corona billede...

Folkekirken

Præstekadetter

AKADEMI FOR

Sognepræst Eva Pedersen
Kirken i Hinnerup
Tlf. 2327 1511 . Mail: evpe@km.dk

Fællesskab på trods

Hvad er en påske uden gudstjenester i kirken, påskefrokoster i godt selskab og glæden ved at overrække familiens små poder et påskeæg?

Det føles helt forkert. Det er der meget der gør, i denne tid. Men at det føles forkert, er der noget opløftende og håbefuldt i. For tænk hvis det ikke havde føltes forkert. Hvis vi bare havde syntes, det var fantastisk, at

spærre os inde bag vores egen dør og være i fred for alle de andre. Men det gør vi ikke. Vi savner at være sammen med andre mennesker. Længes efter fællesskab. Endda så meget, at vi insistere på fællesskabet og finder nye måder at være sammen på, selvom vi skal stå spredt.

Der bliver sunget fællessang fra altaner og haver. Mange af os begynder dagen med at

syngte morgensang hjemme foran fjernsynet sammen med Filip Faber og hinanden. Senere på formiddagen kan vi motionere sammen hjemme i stuerne, til coronafitness med Melvin Kakooza. Hver eftermiddag er der kokke der livestreamer, så vi kan lave "Dagens Ret" sammen med dem.

Nogen mødes online og spiser aftensmad sammen. På postkasser og i vinduer hænger regnbuer, hvor der står #detskalnokgå.

Vi kan ikke sidde tæt sammen på kirkebænkene i disse uger, men folkekirkens præster – også Favrskovs - laver digitale gudstjenester, som vi kan sidde hjemme og se. I hver vores stue, men alligevel sammen. Det er en svær tid. Men også en tid, hvor vi nok står spredt, men alligevel står sammen og insisterer på det der også er påskens budskab: At håbet altid er foran os.

Påske- og Vinterbadning

Vinterbadning griber jo om sig. Jeg synes i hvert fald de bliver flere og flere derude på badebroerne. Selv på afstand kan man ane de blålige nuancer, deres hud antager. Men de kaster sig jo i bølgerne og kommer tilsyneladende glade op. Som ikke-vinterbader kan man undre sig.

Men mon ikke det har at gøre med en kontrolleret nærdødsoplevelse. Kroppen tror den skal dø, men det gør den ikke, eftersom vinterbaderen jo kravler op på badebroen igen. Og så fryder den sig, kroppen, med hver en porre og varmen breder sig. Der hvor man for øjeblikke siden følte en instinktiv trang til i en vis fart at komme

væk og op i varmen, dér pulserer blodet nu livsaligt, og verden bliver stor og god, og den kan bare komme an. Inde i omklædningsrummet venter de måske oven i købet med en lille dram.

Og når jeg her i jeres avis, i en lille tekst om påske, begynder med at skrive om vinterbadere, så skyldes det, at påskeevangeliet på en måde rammer selvsamme spænd af erfaringer: først råt chok og så en glæde uden mage. "Livets varme sejrende over dødens kulde", som der står i salmen. Først kvinderne ved graven, der ikke forstå noget som helst af det hele, og ender med rædselsslagent at flygte. Og så senere, hvor det går op for

disciplene, hvad den tomme grav betyder, og dét bliver til en glæde, verden aldrig så større.

I de her dage, som vi har gennemlevet med coronavirus og isolation, har vi også mærket kulden gribe ud efter os. Det er hårdt at sidde dér hver for sig og ikke kunne besøge eller holde om hinanden. Det er så helt og aldeles imod vores natur. Men måske vi så også tydeligere hører, hvad påsken har at bringe med sit budskab. Sådan er det jo tit med krisesituationer de bringer os tættere på menneskelivets store modsætninger. Vi der kender til at fryse fornemmer endnu bedre, hvilken glæde det er, at føle solen varme. Vi der ved, at vi skal dø, fornemmer hvor uundværligt påskens budskab er. "Livets varme sejrende over dødens kulde".

Glædelig påske til jer alle!

Biskop
Henrik Wigh Poulsen

2019 fik Haldum kirke en ny klokke, der er skænket af den A.P. Møllerske Støttefond. Inskriptionen er forfattet af digteren Iben Krogsdal og lyder: Klokken skal kalde i tusinde år – velkommen i kirke – du er hvad du får.

KIRKEKLOKKE-RINGNING

Biskopperne opfordrer til, at landets kirker istemmer en fælles klokke-ringning hver aften klokken 17 for at tænke på og bede for de syge og alle dem, der passer og plejer dem.

Påskens digitale gudstjenester

- se dem på www.favrskovprovsti.dk

#glædeligpåske #sammenhverforsig

Palmesøndag

Gudstjeneste fra Lyngå kirke
v. sognepræst Anne Martiny Kaas-Hansen.

Organist Kristine Lund-Olsen

Kirkesanger Cecilie Marie Høyer-Nielsen

Skærtorsdag

Gudstjeneste fra Hadbjerg kirke v. sognepræst Mette Krabbe. Der er mulighed for altergang. Find lidt brød og et lille glas vin/saft frem og lad os være sammen om nadveren trods afstand.

Organist Anders Dohn

Korsangere: Margrethe Smedegaard, Stine Vejen, Morten Krogh Mortensen, Anders Dohn

Langfredag

Gudstjeneste fra Laurbjerg kirke
v. sognepræst Eva Graabæk

Organist Martin Nipgaard Hansen

Kirkesanger Anja Prip Olsen

Påskedag

Gudstjeneste fra Haldum kirke
v. sognepræst Kjeld B. Nielsen

Kirkesanger Karina Schwartz

Organist Boyana Bjørn

2. påskedag

Gudstjeneste fra Hammel kirke
v. sognepræst Majbrit B. Rasmussen

Organist Vibeke Busch

Sanger Stinne Henriksen

Appetit på livet

Digteren Tove Ditlevsen skrev: "Efter et hvert dødsfald følger et måltid.." og måske er det i al sin enkelthed en hel påskeprædiken:

Efter begravelser samles vi ofte for at spise, og selv om den store appetit udebliver, gør vi det, som en provokation mod døden, at her har vi tænkt os at fortsætte med at leve – og dermed spise.

Efter endt sygdomsforløb kalder vi den overstadige livslyst, der derefter kan følge for "appetit på livet", og vi kaster os over

maden, som er det dén, der fremadrettet skal holde døden fra døren.

De, der har mistet troen på dem selv, og troen på at livet har noget at bruge dem til; de, for hvem livet blot er en flugt fra det ene skjulested til det andet, forsøger vi at kalde ud i lyset med en invitation til at spise; altid til at spise: Kom forbi og få en kop kaffe! Kom hjem til mig og spis! Kom – der er også plads til dig ved bordet, vi sætter bare en tallerken mere frem!

At nadveren er så vigtig en del af vores gudstjeneste er ingen tilfældighed. Når

det lille stykke brød og det lille glas med vin besidder så meget historie, så mange minder, så meget livskraft og guds nærvær, er det fordi, det er et genskin af alle de måltider vi gennem vores liv har taget del i, og dem, vi har til gode.

Selv om vi kalder det måltid Jesus skærtorsdag aften spiste med sine disciple for den sidste nadver, så findes en sådanne slet ikke. For efter et hvert dødsfald følger altid et måltid.

Glædelig påske!

Sognepræst Lise Thorbøll Melchiorsen
Hadsten Storpastorat
Tlf: 6155 1302 . Mail ltm@km.dk

Skærtorsdag og pestluger

Alterskranke Haldum kirke
med "pestluger" i baggrunden

Sognepræst Kjeld Nielsen
Kirken i Hinnerup
Tlf. 6111 1235
Mail: kbn@kirkenihinnerup.net

Alterskranken i Haldum kirke er formet som en hestesko. På begge sider af alteret er der i muren mod øst en luge med hul ud til det fri gennem mindst én meter kvadersten.

Jeg er en gang blevet fortalt, at det hed en "pest-luge". "Pest-luge" blev ifølge historien brugt af tidligere tiders smittebærere, så de ikke skulle udelukkes fra nadveren i kirken.

Jeg har desværre ikke kunne finde belæg for historien. Diverse beskrivelser insisterer på, at det er udluftningskanaler.

Sandheden er nogle gange større end historiske fakta.

Så det har ikke forhindret mig i at fortælle om lugerne som "pest-luger", og at bruge dem som en meningsfuld del af indretningen i kirken som ramme for nadveren.

I nadveren bliver gudstjenestens fællesskab fysisk. I forbindelse med nadveren går menigheden det samme sted hen. Og den fortager sig noget meget grundlæggende sammen, nemlig spiser og drikker sammen.

Men ikke blot spiser og drikker man sammen med de øvrige kirkegængere. Nadveren er et fællesskab i og med Kristus. Det fysiske og det åndelige smelter om det centrale i et menneskeliv: Mad, drikke, fællesskab og mening med livet.

Alterskranken i Haldum kirke løber fra den ene pestluge til den anden. Den slår ikke cirkel om alteret og os selv. Fællesskabet peger udad. Mod de besmittede, vanføre, udstødte, ensomme, dumnikkerne og fattige. De er også en del af fællesskabet, som vi inkluderer med pestlugerne.

Nadveren er den gentagne bekræftelse af, af vi hører til hos Gud og i fællesskabet med andre mennesker.

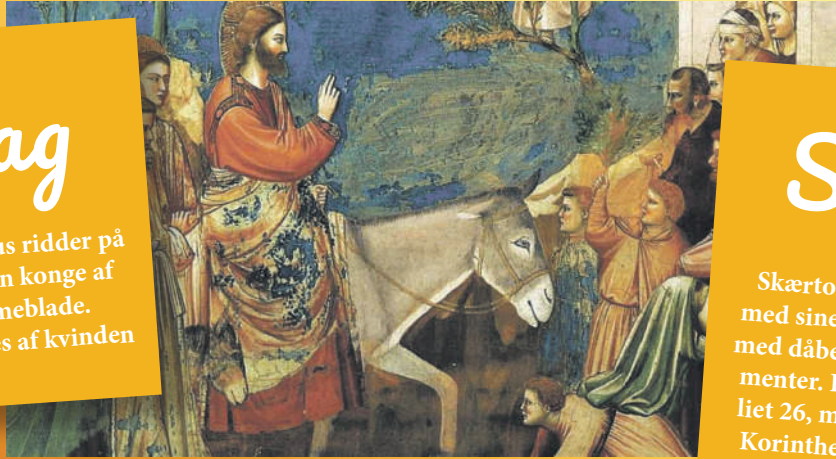
Og glæden det er at erfare og mærke, at vi faktisk er med indenfor – også selvom vi måske fysisk er udenfor – er mere smitsom og resistent end den værste virus.

Påskens fortællinger

Påskens er den største kristne højtid vi har og fortællingen strækker sig over en dramatisk uge. Fra Palmesøndag, hvor Jesus rider ind i Jerusalem og bliver hyldet som konge - over den sidste nadver Skærtorsdag og korsfæstelsen Langfredag - til kulminationen Påskedag, hvor Jesus opstår og siden viser sig for sine venner og disciple.

Palmesøndag

Palmesøndag er søndagen inden påske. Jesus rider på et æsel ind i Jerusalem og modtages som en konge af masserne med jubelråb og viftende palmeblade. Deraf navnet på dagen, hvor han også salves af kvinden fra Betania.

Skærtorsdag

Skærtorsdag spiser Jesus det sidste måltid sammen med sine disciple og indstifter nadveren, der sammen med dåben udgør den lutherske kristendoms to sakramenter. Indstiftelsen er beskrevet i Matthæusevangeliet 26, men det er ordlyden fra Paulus' første brev til Korintherne kapitel 11, der er bevaret i folkekirkens liturgi ved nadveren:

“... Herren Jesus i den nat, da han blev forrådt, tog et brød, takkede, brød det og sagde: »Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!« Ligeså tog han også bægeret efter måltidet og sagde: »Dette bæger er den nye pagt ved mit blod; gør dette, hver gang I drikker det, til ihukommelse af mig!”.

Senere går Jesus ud i Getsemane Have og beder om at måtte slippe for det, som han ved venter langfredag. Han bliver dog arresteret og ført bort.

Ordet 'skær' i dagens navn betyder ren. Det er også den aften, hvor Jesus vasker disciplenes fødder.

Leonardo Da Vincis berømte maleri "Den sidste nadver" fra det 16. århundrede viser det sidste måltid, Jesus spiste med sine disciple skærtorsdag.

Ved samme måltid bliver Jesus forrådt af Judas for 30 sølvpenge.

Her ses Judas fra altertavlen i Thorsø kirke

Langfredag

Jesus bliver forhørt af den romerske statholder Pontius Pilatus, der overlader dommen til folkemasserne. De dømmer Jesus skyldig, og kræver Barabbas, en hårdet massemorder, frigivet.

Selv vasker Pilatus sine hænder i offentligheden, inden Jesus - pisket og tornekrønet - selv må bære korset ad Via Dolorosa - smertens vej - op til Golgata, hovedskalsbjerget, hvor han bliver korsfæstet.

Der hænger han med en forbryder på hver side af sig, fortælles det. Den ene spotter ham, mens den anden beder Jesus om at huske ham, når Jesus igen er 'i sit rige'. "Sandelig siger jeg dig, i dag skal du være med mig i Paradis", er svaret fra Jesus til ham. I den niende time råber Jesus: "Eli! Eli! Lema sabaktani?" Det betyder: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig? Jesus udånder, og langfredagsmørket sænker sig over jorden.

Påskedag & 2. påskedag

Kvinderne går efter sabbaten ud til graven. Men stenen er væk, og en engel sidder på den plads, hvor Jesus lå. Englen fortæller, at Jesus er opstået og er gået forud til byen Galilæa, hvor han vil mødes med disciplene.

Det sker!

Den digitale kirke i påsken

90-årige Karen Ravn er isoleret i sin lejlighed i Thorsø

Corona lukker kirken ned. Men også sognegården, konfirmandstuen og kirkekontoret ligger øde hen. Det er et savn for de mange, der har deres gang i kirkens hus. Ældre og enlige, der måske flere gange om ugen mødes i et godt fællesskab med indhold, er afskåret fra en betydelig del af det sociale liv.

På plejehjem og ældrecentre er gudstjenesten aflyst, men så er der fjernsynet. TV-gudstjenesten, computeren med lokale gudstjenester, måske ligefrem fra egne kirker og med den lokale præst.

På de givne betingelser er det en god mulighed for alligevel at lytte til gode ord og en salme i en svær tid.

AB

Hadsten Storpastorat

Følg os på www.hadstenstorpastorat.dk og www.facebook.com/hadstenstorpastorat

Gudstjenester alle søn- og helligdage ved de lokale sognepræster, sendt fra vores lokale kirker.

Salmer, musik og små videoer til opmuntring

Påskevandring med ruter mellem Storpastoratets kirker

Kirken i Hinnerup

Følg os på www.facebook.com/kirkenihinnerup

Find små påskeoptakter - en for hver dag, fra palmesøndag til 2.påskedag. Påskeoptakterne er ikke gudstjenester men små fortællinger med udgangspunkt i kirkerne om påskedagene.

Søften og Foldby

På www.softenfoldbykirker.dk og på www.facebook.com/SoftenFoldbyKirker finder du gudstjenester både på tv, på nettet og i radioen. Desuden er der bønner, aktiviteter, videohilsener fra kirkens personale og nyheder.

Hammel-Voldby-Lading

Følg os på www.hammel-voldby-ladingkirker.dk www.facebook.com/Hammelkirke.dk www.facebook.com/ladingkirke

Her finder du påskehilsner, musikindslag m.m. og lokale online gudstjenester til alle påskens helligdage.

Laurbjerg

På www.laurbjergkirke.dk kan du finde gudstjenester med den lokale sognepræst Eva Graabæk til skærtorsdag, langfredag, påskedag og 2.påskedag

Røgen-Sporup-Søby

Sognepræst Mette Mommsen poster ord, tanker, digte, og citater påsken igennem. Find det på Facebook i gruppen for Røgen-Sporup-Søby-sogne.

Hvorslev-Gerning-Vellev

Følg "Hvorslev, Gerning og Vellev kirker" på Facebook, med opdateringer om situationen og ord fra sognepræsten til eftertanke og opmuntring. Se også www.hvorslevkirke.dk.

Andre Facebooksider for lokale kirker:

www.facebook.com/lyngaaskjoedlerbjergkirker

www.facebook.com/VejerslevAidtThorsoe
[Facebook.com/SallHaurumGranslevogHoulbjerg](https://www.facebook.com/SallHaurumGranslevogHoulbjerg)

Facebookgruppe: VoldumogRudkirker

www.facebook.com/folkekirkendk

Sognepræst Eva Graabek
Laurbjerg, Værum og Ørum sogne
Tlf. 6167 9041 . egr@km.dk

Kun én vej, Opad og fremad

”Der venter bag langfredags nat en påske-morgenrøde” er titlen på en salme skrevet af K.L.Aastrup, og her lyder vers 4: ”Dens hvile er en dødsens ro, hvor ej er mere at gøre, med udslukt håb og visnet tro og ingen trøst at høre.”

Der er mange mennesker, der synes, at langfredag er en svær dag at komme igennem, men for mig, er det årets bedste dag med tanken om, at nu er bunden nået, og nu er der kun én vej, og det er opad og fremad i lyset.

Det er bevægelsen fra vinter til forår, fra sorgen og ud i den spirende glæde, fra kors og grav og ud i opstandelsens klare lys. Der skal en langfredag til, for at vi overhovedet kan tale opstandelse og glæde.

Langfredag er den mørke baggrund, vi maler opstandelsens glæde på, og det er sådan

vi lever vores liv som en blanding af lys og mørke, glæde og sorg, liv og død. Det er et liv på trods, og det finder vi redskaberne til i Jesu vdring til Golgata over gravlæggelsen og til opstandelsen påskedag; en bevægelse vi ser i vores eget liv og i naturens liv udenom os. Og langfredag er det bedste livsredskab, der findes, og det kan bruges i den tid, vi er i nu med angst, bekymring, ensomhed og isolation.

Altså er langfredag og opstandelsen et livsredskab i mørket, i døden og i sorgen. Og i en tid med en corona-epidemi. Men er det mere end et livsredskab? Og er det mere end en nødløgn, når vi til begravelser siger, at vi tror på de dodes opstandelse og det evige liv?

Grundtvig stillede de samme spørgsmål i 1817, da han skrev sin påskesalme om påske- blomsten, så det er ikke kun præster af vores tid, der

Altertavle, Røgen kirke

stiller spørgsmålstegn ved opstandelsen og dens betydning.

”Påskeblomst! men er det sandt: Har vi noget at betyde? Er vor prædiken ej tant? Kan de døde graven bryde? Stod han op, som ordet går? Mon hans ord igen opstår? Springer klart af gule lagen livet frem med påskedagen?” Ja, det er mere end en nødløgn, det er, hvad vi tror på.

Min påskeynglingsalme

Jeg kan huske første gang jeg hørte ”Hil dig frelser og forsoner”. Det var tæt på Påske, og jeg gik til konfirmationsforberedelse og skulle derfor et vist antal gange i kirke. Jeg kan huske at jeg sad der på kirkebænken sammen med en veninde, og pludseligt hørte jeg denne smukke salme som jeg aldrig havde hørt før. Jeg blev fascineret af den smukke melodi, og teksten prøvede jeg med en 13- åriges hjerne og hjerte, at forstå på bedste vis. Lige siden den dag på kirkebænken har ”Hil dig frelser og forsoner” haft en særlig betydning for mig. Salmen er skrevet af N.F.S. Grundtvig omkring 1837 og melodien som vi oftest synger den på er komponeret af Casper Christian Hoffmann.

Salmen er oprindeligt en Langfredags-salme, fordi den netop handler om Kristi lidelse, men den bliver også brugt

de andre påskedage. Salmens inderlighed, Grundtvigs smukke ord og den fængende melodi gør nok sit til at den ikke kun bliver brugt Langfredag, men også gerne Påskedag. Særlig stærkt synes jeg, at vers 3 står, hvor de første linjer er: Kærligheden,

af bekymringer, og vi er angste for at tingene aldrig vil blive det samme igen.

*”Budskab om kærlighed er stadig hos os
så mange år efter den første Påskedag.
Og det er den kærlighed som vi skal
tro på og holde fast i når vi føler at
tiden er fuld af bekymringer, og vi
er angste for at tingene aldrig
vil blive det samme igen.”*

hjertergløden, stærkere var her end døden. Nok er salmen skrevet til Langfredag, men for mig er disse linjer indbegrebet af hele Påskens budskab. Jesus blev mishandlet og dræbt Langfredag, men Påskedag stod han op fra de døde. Døden kunne ikke holde på ham, kærligheden var stærkere. Og netop det budskab om kærlighed er stadig hos os så mange år efter den første Påskedag. Og det er den kærlighed, som vi skal tro på og holde fast i, når vi føler, at tiden er fuld

Sognepræst Jannie Nedergård Fries
Hammel-Voldby-Lading
Tlf: 4238 3102 . Mail: jnf@km.dk

Altertavle Grundfør kirke

Påskeblomst

1

Påskeblomst! hvad vil du her?
Bondeblomst fra landsbyhave
uden duft og pragt og skær!
hvem er du velkommen gave?
Hvem mon, tænker du, har lyst
dig at trykke ømt til bryst?
Mener du, en fugl tør vove
sang om dig i Danmarks skove?

2

Ej i liflig sommerluft
spired du på blomsterstade,
ej så fik du rosens duft,
ikke liljens sølverblade;
under vinterstorm og regn
sprang du frem i golde egn,
ved dit syn kun den sig fryder,
som har kær, hvad du betyder.

3

Påskeblomst! men er det sandt:
Har vi noget at betyde?
Er vor prædiken ej tant?
Kan de døde graven bryde?
Stod han op, som ordet går?
Mon hans ord igen opstår?
Springer klart af gule lagen
livet frem med påskedagen?

4

Kan de døde ej opstå,
intet har vi at betyde,
visne må vi brat i vrå,
ingen have skal vi pryde;
glemmes skal vi under muld,
vil ej vokset underfuld
smelte, støbes i det dunkle
og som lys på graven funkle.

5

Påskeblomst! en dråbe stærk
drak jeg af dit gule bæger,
og som ved et underværk
den mig hæver, vederkvæger:
Hanegal og morgensang,
synes mig, af den udsprang;
vågnende jeg ser de døde
i en påske-morgenrøde.

6

Ja, jeg ved, du siger sandt:
Frelseren stod op af døde!
Det er hver langfredags pant
på en påske-morgenrøde:
Hvad er segl og sværd og skjold
mod den Herre kæk og bold?
Avner kun, når han vil ånde,
han, som svor os bod for vånde.

N.F.S. Grundtvig, 1817

Find flere salmer på
www.folkekirken.dk/aarets-hoejtider/paaske/paaskesalmer
eller
www.dendanskesalmebogonline.dk/

ALLE SYNGER MED PHILLIP FABER

Der er meget, der binder os sammen, nu, hvor vi ellers skal være adskilt. Men næppe noget som morgensang med Phillip Faber. Barnet og den vokse, unge og gamle samles foran skærmen og bliver løftet af Fabers formidable evne til at formidle sang, tekst og musik på måde, så alle gribes af det. Håb og livsmod, glæde og forventning får næring af salmer og sange. Det binder os sammen på en forunderlig måde midt i det, der ellers lige nu tvinger os fra hinanden. "Så syng da Danmark, lad hjertet tale..."

AB

Andre påskesalmer i salmebogen

Hil dig, Frelser og Forsoner
Salme 192

Krist stod op af døde
Salme 218

Tag det sorte kors fra graven
Salme 241

Jesus lever, graven brast
Salme 233

Som forårssolen morgenrød
Salme 234

Påskemorgen slukker sorgen
Salme 230

Sognepræst Jane Vig Fanø
Søften, Foldby
Tlf. 61302242 . Mail: jvf@km.dk

Min barndomshave og påske

I min barndoms have, stod der en syrenbusk. Den havde gennem mange år givet min familie og mig stor glæde med dens smukke farve og dens skønne duft - og den havde pyntet på vores forårsbord så længe tilbage jeg kan huske.

Da huset for en del år siden blev solgt, tog jeg tre stiklinger fra busken. Jeg drømte om, at mine børn skulle få samme minder om farver og dufte, som jeg havde. Og at de engang, når de selv bliver voksne og

flytter hjemmefra, kunne få deres egne stiklinger med fra syrenbusken.

Men midt i alle mine drømme havde jeg glemmt at tage højde for en vigtig ting. Jeg har ikke grønne fingre, og jeg har overhovedet ikke lyst til havearbejde.

Så stiklingerne blev plantet, og så glemte jeg ellers alt om dem. Og stedet hvor de blev plantet, voksede efterhånden til. Men sidste år kom jeg i tanke om mine syrener.

Og efter at have ledt og fældet og ryddet på stedet, dukkede de op. Fyldt med knopper og løfte om dufte og farver og glæde. Fyldt med håb. Håb om, at det som vi glemmer, slet ikke er glemt. At der er liv alle steder, og at det også vokser ud af mørket. Som det skete den første påskemorgen, hvor Jesus stod levende op af graven. Og gav os løftet om, at vi må følge efter ham ind i det evige liv.

Vi er ikke omgivet af mørke, heller ikke

når det føles sådan. Vi er altid omgivet af Guds lys. Og han glemmer os aldrig.

Så når jeg i disse dage ser knopperne på mine syrenbuske, så minder de mig også om, at livet som vi kender det, igen vil springe ud og blomstre på den anden side af den krise, som vi og resten af verden, står i lige nu.

Ord, digte og refleksioner til påskeugen

Palmesøndag

"Du kom med alt det der var dig
Og sprængte hver en spærret vej
Og hvilke forår blev det!
Det år, da alt blev stærkt og klart
Og vildt og fyldt med tøbrudsfart
Og alting råbte: lev det! (Jens Rosendal)

Sangen er skrevet som afslutnings-sang til et Klods Hans teaterstykke på Løgumkloster Højskole. Man kan se både Klods Hans og Jesus for sig. Den ene kom ridende på en ged, den anden på et æsel. Klods Hans vandt prinsessen og det halve kongerige, Jesus vandt lidelsen, korset, mørket, døden, opstandelsen og hele Guds kærlighedsrige.

Skærtorsdag:

Opskrift på nadverbrød i isolation
1 kg. telefonsamtaler
1½ dl. frisk luft
200 g. pligter
150 g. læsning, musik eller film
1 spsk. hilsner
2 tsk. bønner
1 kg. tilgivelse
1 mg forræderi (god kollegas opskrift)

Langfredag:

"Ikke mere liv for
-mig
og jeg føler mig lagt i graven ved din side"
(digt af Mallarmé)

Alle os, der har mistet ved, hvad det vil sige at stå for foden af korset.

Påskedag:

"Som forårssolen morgenrød
stod Jesus op af jordens skød
med liv og lys tillige:
Derfor, så længe verden står
nu efter vinter kommer vår
livsalig i Guds rige" (N.F.S. Grundtvig)

I kristendommen dyrker vi ikke selve solen, som vore forfædre gjorde, men vi lader Kristus lyse for os. Kristus som billede på lyset eller forårssolen morgenrød. Så påsken med al dens forræderi, smerte, kors og død er at lade Jesus lyse i dit hjerte påskemorgen. For påskemorgen vil livet vinde over døden, opstandelsen over intetheden og kærligheden over mørket.

Sogne- og hjemmeplejepræst
Mette Momsen
Røgen, Sporup og Søby kirker
Tlf.nr.: 23116116 . Mail: memo@km.dk

“Sol står op

og sol går ned”

Foto: Tove Skipper

Sognepræst Jakob Fink
Vejerslev, Aidt og Thorsø
Tlf.: 3070 7815 . Mail: jfi@km.dk

Lys i mørket

Nedtrykthed og angst rammer mange, ikke mindst i denne tid. Disciplene og Jesu venner var ramt på samme måde, da de troede, at de mistede Jesus og dermed håbet om ham som frelser.

Da skete det forunderlige, det profeterne havde fortalt i århundreder for længe siden.

Jesus lever, graven brast

© Det Kgl. Vajsenhus' Forlag
Mel.: Herre Jesus, vi er her

*Jesus lever, graven brast,
han stod op med guddomsvælde,
trøsten står som klippen fast:
at hans død og blod skal gælde.
Lynet blinker, jorden bæver,
graven brast, og Jesus lever!*

*Jeg har vundet, Jesus vandt;
døden opslugt er til sejer,*

*Jesus mørkets fyrste bandt,
frihed jeg ved Jesus ejer;
åben har jeg Himlen fundet,
Jesus vandt, og jeg har vundet!*
Johan Nordahl Brun 1786.

Denne simple men svære tro har båret mig og mange andre gennem mørke tider med sygdom og tab. For mig er det: Lys i mørket. Håb i håbløsheden. Liv i døden. Vi er døbt til denne tro med et leve med håb, som vi hører det ved dåben. Gud er med os alle dage indtil verdens ende. Gud er ikke tilskuer men medlever. Sollyset ramte påskemorgen ind i gravens mørke. Livet begyndte på ny.

Jeg var så heldig at være busschauffør og mange morgener se, hvordan naturen vågnede under nattens dis, disen lettede for så at blive til morgens liv og trængsel. Lyset i solopgangen vandt over mørket og

tågen, hvor alt var skjult. Lyset og Guds nærvær har vi lov til ved troen at tage med ind i vore liv her og nu.

Vi kan ikke se Gud, men vi må tro på hans nærvær.

Sognepræst John Friis Løvschal,
Søften, Foldby
Tlf.: 2179 8683 . Mail: jol@km.dk

For tiden har der været nogle rigtig smukke solnedgange, hvor himlen males i røde, orange og lilla nuancer. Der findes næsten ikke noget smukkere. Men det er også lidt vemodig, når solen forsvinder under horisonten, for det betyder at mørket og natten kommer. Som jeg synger for min datter:

**”Solen er så rød, mor og skoven
bli'r så sort. Nu er solen død,
mor og dagen gået bort.”**

Men det er ikke så trist endda – for solen forsvinder jo ikke helt – den er ikke død og borte for altid. Vi ved jo af erfaring at solen nok skal stå op igen næste morgen og på ny begynde sin gang henover himlen.

Solens gang over himlen – jordens evindelige snurren om sig selv – minder os om livets gang, som går op og ned. Der findes både krisetider og lykkestunder – undtagelsestilstande og hverdage.

I påsken fejrer vi Jesu opstandelse, at det utrolige og umulige skete. Opstandelsen bryder med alle vores erfaringer og med vores egen begrænsede fantasi og forventninger til livet, og den viser os at vores Gud er livets og mulighedernes Gud. Det betyder at når lykken og livet går os af hænde, så er opstandelsen et løfte om håb, liv og nye muligheder – ligesom vi ved solnedgang kan glæde os til endnu en solopgang.

**”Som forårssolen morgenrød
stod Jesus op af jordens skød
med liv og lys tillige;
derfor, så længe verden står,
nu efter vinter kommer vår
livsalig i Guds rige.”**

(DDS 234)

En stor sten faldt fra mit hjerte

En stor sten faldt fra mit hjerte”, sådan siger vi når en bekymring eller en sorg pludselig afløses af en stor glæde. Sorg, bekym-

ring og angst kan vokse sig til en stor og tung sten i brystet på os og tynde os, så vi i stedet for at gå ranke og tapre rundt bliver indadvendte og sammenkrøllede. Vi bliver lammede, vi bliver forstenede.

Nogle sten er så tunge at bære rundt på, nogle sorger er så tunge at bære, at vi for at lade stenen falde fra hjertet må rejse en stor sten, for på den måde at give slip på sorgen, smerten og savnet.

En tur rundt på vore kirkegårde minder om mange at de sten, som vi i tidernes løb har ladet rejse. I dag er de monumenter over det vi ikke kan gøre mere ved, monumenter over det vi ikke kan flytte længere end til gravens rand.

I påsken bliver vi mindet om, at hvad vi ikke kan, det kan Gud gøre. For påskens glædelige budskab er, at da stenen faldt fra graven, da Kristus opstod fra de døde, da fik vi håbet i gave. Da blev vi genfødt til og badet i et levende håb. Da lod Gud en stor sten falde fra vore hjerter.

Men hvis Gud kan lade stenen falde fra vore hjerter, så gør det også at påskens betydning er, at nu er al forvandling muligt.

Det er det påskemorgen forkynder. Intet er ved det gamle, intet bliver som det var. Stenen er væltet fra graven. Englen har sagt: Frygt ikke. Disciplene er gået til Galilæa. Alt er nu i opstandelsens lys. Alt er blevet nyt, alt er blevet muligt. Og det er godt. Nu ligger det nye liv, som Gud vil skænke os og venter på os.

Sognepræst Morten Krogh Nielsen
Kirken i Hinnerup
Mobil: 20210198
Mail: mkn@kirkenihinnerup.net

Sognepræst Knud Bunde Fries,
Ulstrupbro, V. Velling og Sdr. Vinge
Tlf. 86463386 . Mail: kbf@km.dk

Banebryderen

Påske – jeg bliver altid glad indeni bare af at høre ordet – også i coronatider. Der er noget med det gryende forår, den kølige luft, og så solen, som er begyndt at stå højere på himlen. 'Det er påske, alting springer ud, alle knopperne er lige ved at briste', synger vi i en af de nye påskesalmer. Og det er sådan, det er på denne tid. Alting er ved at briste og springe ud.

Lige nu mens jeg skriver dette, sidder jeg på mit kontor, børnene sover stadig, og når jeg kigger ud af det ene af mine to små vinduer mod øst, så ligger kirkegården – de dødes have – badet i

det herligste forårmorgenlys. Det er et smukt syn og giver en dejlig ro. Midt i de dødes have ligger kirken, hvor vi hører livets ord, og hvor vi måske billedlig talt går krumbøjede ind, men hvorfra vi går ud igen som genrejste mennesker skabt i Guds billede, og hvor vi har spist brødet og drukket vinen og fået rakt den tilgivelse, som ingen kan leve foruden. Det kan vi ikke i påsken i år, men desto tydeligere mærker jeg selv længslen efter at komme i kirke, når landet igen åbnes op.

Påske handler om en stor tung sten, der rullede væk fra graven, og at Jesus stod op

fra de døde. Han er livets banebryder og baner vej, hvor der ingen vej synes at være. Hvad det betyder for mit eget liv, bliver jeg aldrig helt færdig med at forstå – heldigvis, og det er jo derfor, vi holder gudstjeneste søndag efter søndag for lade påsken farve vores liv, så vi kan vokse i tro, håb og kærlighed. Det gælder i forhold til livet nu og her, hvordan vi er over for hinanden, men det indebærer også det store håb, at Jesus er gået forud for os, og at de dødes have skal forvandles de levendes land.

Graverne tilbage på kirkegården

Kirkegårdspersonalet blev hjemsendt som en følge af Corona. Det har frustreret et helt folkefærd, der stod på spring til forårsarbejdet på kirkegården. Dejligt var det da reglerne blev lempet, og arbejdet kunne gå i gang. Her ses graver Inge Andersen i gang med arbejdet på kirkegården i Thorsø.

Grandækningen skal fjernes, gravstederne rengøres og forårsblomster plantes. Og alt sammen inden påske. Graverne sætter en ære i, at kirkegården fremstår flot og friseret inden kirkens store højtid. Påskens kirkegård skal fremstå udspunget og livsbekræftende med et væld af blomster til glæde for de mange pårørende og andre færdene mellem graverne.

AB

Sognepræst Anne Martiny Kaas-Hansen
Lyngå-Skjød-Lerbjerg
og Hadsten Storpastorat
Tlf. 86981224 . Mail: amka@km.dk

Udsyn - selv fra graven

I den lille, gamle Lerbjerg Kirke hænger dette alterbillede. "Kvinderne ved graven" hedder det. Et lignende motiv har vi i Skjød Kirke – ja i mange af landets kirker sikkert. At det er påskemorgens fortælling om kvinderne ved graven, der er afbilledet, er der som sådan ikke noget usædvanligt ved.

Alligevel er netop denne version fra Lerbjerg kirke noget særligt. For her står vi ikke udenfor og kigger trøstesløse ind i gravens mørke – nej vi står derinde! Vi står inde i gravhulen og kigger ud i landskabet. Der er udkig, der er udsyn selv fra graven!

Og har vi ikke selv fået øje på lyset og livet derude, ja så står der en lyslevende engel foran os og peger derud – eller derop. Eng-

len peger udad og opad på en og samme tid. For det er derude, det sner! Vor Herre er opstanden, og det har betydning, ja den største betydning, for livet nu og her. For det giver os et ukueligt håb at leve på.

Nu hørte jeg lige en radio-vært sige, hvor

uendelig træt han allerede var af at høre sig selv sige "i disse coronatider", men hvad skal vi ellers kalde det!? Det er de vildeste tider, de frygteligste tider, de mest ensomme tider – det er tider, hvor

Påske i hjertet

Det er blevet påske, en påske der slet ikke er som jeg havde regnet med. Ingen påskegudstjenester med elskede påskesalmer, ingen hyggelig fællesspisning Skærtorsdag aften, og på det mere private plan heller ingen familiebesøg eller udflugter.

Men det skal ikke forhindre mig i at holde påske i hjertet. Gud er en hverdagens Gud og påsken passer faktisk perfekt ind i min sindsstemning i disse dage.

Jeg bager brød med børnene, mærker duften og smagen og ved at det nok skal gå. At vi har hinanden. Vi har det vi har brug for. At Jesus, da han og disciplene var bange skærtorsdag aften, gav dem brødet og sagde at de skulle spise det og mindes ham og at han ville være hos dem.

Jeg vågner om morgenen med den samme hovedpine, som da jeg gik i seng. Op til en morgen hvor vi smiler og snakker om, hvor hyggeligt det er, at vi har mere tid med børnene og at solen skinner, imens økonomien smuldrer, ensomheden bider og dem vi elsker bliver fyrede og en frygtelig sygdom hærger. Jeg har lyst til at græde og skribe, men det gør jeg ikke. Jeg smiler, holder mig til skemaet og får det bedste ud af det.

Fra Hammel Kirke

Alterbilledet i Lerbjerg Kirke

vi nærmest ikke ved, hvad vi skal gøre af os selv, for selv håbet synes udsat på ubestemt tid. Vi har ingen dato for, hvornår denne på én gang meget uvirkelige og samtidig alt for virkelige tid ender.

MEN selv fra gravens mørke er der udsyn. Et håb, vi ikke selv skal holde oppe, men et håb, vi er givet! Glædelig påske.

Jeg minder mig selv om, at Gud var et rigtigt menneske, at Jesus Langfredag led angsten og døden, at jeg ikke er alene.

Og så står solen op over endnu en dag, der er ingen familiemiddag, men påskeliljer og chokoladeæg, børnenes glæde vinder over angsten, lyset vinder over mørket, som det gjorde Påskemorgen da kvinderne fandt graven tom. Det bliver godt igen.

Glædelig påske!

Sognepræst
Thit Kirkeby-Hinrup
Hvorslev, Gerning og Vellev kirker
Tlf: 24231026 . Mail: thk@km.dk

Det største i det mindste

Sognepræst Mette Krabbe
Hadsten Storpastorat
Tlf. 40 88 96 00 . Mail: mekr@km.dk

Det danske forår falder hvert år sammen med påskens opstandelsesfortælling.

Vinterens korte og mørke dage kan føles som én lang langfredag, men når forårsolen endelig viser sig og omfavner byens små krokusbede, skraldespandene og vores gamle middelalderkirker, virker hver eneste solstråle som en uventet velsignelse.

Jeg har gennem årene lært, at det største skal vi finde i det mindste. Det gælder også tanken om opstandelsen. Den har det med at gå på tværs af vores forstand. Men får vi først sat billeder på, billeder af små daglig-

dags situationer og fænomener, så mærker vi hvilken kraft, der ligger gemt i den.

Jeg samler på opstandelsesbilleder. Fra Grundtvigs påskeblomst til digter Søren Ulrik Thomsens cykelklokke: At graven var tom, vil altid være en kilde til håb, en cykelklokke i morgenmørket, en modsigelse, en opstand, et evigt øjeblik i vores endelige liv, skriver han et sted. Et andet opstandelsesbillede, jeg har i mine gemmer, er Knud Romers titel ”et blad falder til himlen”. Med de ord forsøger han at beskrive sin fars sygdom og død.

Jeg er ikke i tvivl om, at troen på opstandelsen, lever i langt de fleste af os, i den hverdagstro vi bærer med os. Og ind imellem får den endda et meget konkret udtryk, som når jeg til begravelsessamtaler hører, at afdøde har bedt om at få 100 kr. med i lommen, for hvem ved, hvad man får brug for på den anden side.

Opstandelsesbilleder gør modstand, vender op og ned på vores tankegang og kalder smilet frem.

Glædelig Påske!

Vi bliver også rejst til liv nu

D. 12. marts blev hverdagen forandret. Danmark lukkede delvist ned. Bekymringen for, hvor det ender henne ligger lige for. Kommer vi til at miste familie eller venner til sygdommen? Hvordan kommer samfundet til at se ud på den anden side?

Spørgsmålene er mange, svarerne få. Hvor skal vi vende os hen? På mange måder er påskefortællingens indledning fuld af krise og spørgsmål. En tilstand, som ligner den, vi globalt står i lige nu. Jesus red ind i Jerusalem for at lide og dø. Ved afskedsmåltidet vaskede han deres fødder og gav dem sit legeme og blod. Handlinger, der drev spørgsmålene frem.

Men aftenen ledte dem blot ud i den uvisse nat, og skræmte fra vid og sans flygtede de, da han blev taget til fange. Næste dag blev endnu værre. Hans død på korset havde ingen af dem forestillet sig. Ved korset stod hans mor og de kvinder, der havde fulgt ham. Da han døde, døde noget i dem. Deres liv blev forandret. Hvad skulle der blive af dem? Ville det samme kunne ske for dem? Alt blev mørkt for dem.

Men på den tredje dag skete omvæltningen. Sprængt blev dødens magt. Sprængt blev den magt, der knuger hjerterne i bekymring. Gud greb ind og gjorde Jesus levende igen.

Det er kristendommens budskab, at Gud i sin søn bryder dødens magt, og oprejser til liv. Liv altid og også NU. Vi bliver også rejst til liv nu.

Hverdagen blev ikke forandret d. 12. marts. Hverdagen blev forandret påskedag, da Jesus opstod. Da fik vi svaret på spørgsmålet om, hvad der skal blive af os. Da fik vi at vide, at Guds kræfter er stærkere end sygdom og død. Da fik vi at vide, at Jesus er hos os, hvor end vi er. Er vi isolerede og modløse, livets herre er hos os.

Glædelig påske!

Foto: Gerning kirke:
Den genopstandne Kristus, der viser sig for menigheden med mærkerne i hænder og fødder fra korsfæstelsen.

Sognepræst Lene Sander
Houlbjerg, Granslev, Haurum, Sall
Tlf. 2917 4024 . Mail: lesa@km.dk

Genkendelsens glæde

Genkendelsens glæde får måske i den kommende tid en helt ny betydning. For efter at vi alle i en lang periode har været afskåret fra at kunne ses med dem, vi plejer at ses med, bliver det forhåbentlig snart til genkendelsens glæde, når vi atter kan give hånd, mødes som vi plejer og give vores medmenneske et kærligt kram.

Salmedigteren Hans Anker Jørgensen skriver i sin påske-salme Hvad er det at møde den opstandne mester? om en ræk-

ke ”møder”, hvor genkendelsens glæde bryder igennem. Der er de to disciples møde med Jesus på vejen til Emmaus. Dér på vejen genkender de to disciple ikke Jesus. Det er først, da han bryder brødet om aftenen. Og der er Maria, der står i haven og græder. Hun tror, hun møder havemanden, men da han siger hendes navn, ser hun straks, at det er Jesus selv, der står foran hende.

Ved mødet med den opstandne får de to disciple og Maria – og Peter, Paulus og Judas – tro, glæde, mod og håb. Ja, det er hvad deres vantro, frygt, tvivl og modvilje vendes til. Håbet bliver rejst af støvet og de finder igen mening med det hele. De bliver – med mødet og genkendelsens

Sognepræst
Majbrit Billesø Rasmussen
Hammel, Voldby og Lading
Tlf.: 29 43 03 31 . Mail: mabr@km.dk

glæde – som fornyede mennesker. Fordi Jesus Kristus er opstået!

Denne salme rummer megen sjælesorg. For frygt og tvivl, som opstandelsesvidnerne har, kan for os være genkendelige i vores hverdag – måske særligt i denne tid. Men frygt ikke og fortvivl ikke – det er påskens ord til os. Må deres erfaring af bevægelsen fra håbløshed til håb rækkes videre til os. Må vi alle mærke tro, glæde, mod og håb. Glædelig påske!

Borgmesterens påskehilsen

Af borgmester Nils Borring

Et typisk dansk forår forbinder de fleste med Påske-sammenkomster, familiehygge, konfirmationer, udendørsaktiviteter og optimisme. Pludselig har en pandemi, der ifølge ordbogen forekommer 3 - 4 gange på et århundrede, vendt op og ned på ”plejer”, og vi skal alle til at forholde os til en ny virkelighed.

Især årets konfirmander kan måske have svært ved at forstå, at den familiefest, de har set frem til i årevis, nu skal aflyses og rykkes ud i fremtiden. Invitationerne er måske allerede sendt ud, festtøjet købt og gjort klar, takketalen til forældrene har været overvejet, og drømmen om kammeratskabets fælles oplevelser været vendt blandt vennerne. Men pludselig lukkes alt ned.

Børnene må ikke komme i skole eller børnehave, de heldigste voksne skal ar-

bejde hjemmefra, mens andre desværre må sige farvel til deres job, fordi virksomheder må lukke eller skrue ned. Vi må ikke forsamles i større grupper, ikke besøge vore enlige eller ældre og selv alle fritidsaktiviteter hører op for en stund. Andre medborgere passer fortsat et arbejde, og derfor skal vi huske at skønne på, at der fortsat leveres en stor indsats for at holde hjulene i gang og holde hånden under de svageste i vores samfund.

Men i en svær tid skal man have ekstra fokus på det positive. Som nu mit ældste barnebarn på otte, der forleden sagde i relation til corona-krisen: ”Men morfar – det er da godt i forhold til forureningen!”

Og han har fuldstændig ret. Det er også godt for næstekærligheden, for folk byder sig til i stor målestok. Der kommer digitale besøgsvenner og alternative mødeformer, nogle samler affald i naturen til fælles glæde. Der er fællessang på altaner

og på TV – og folkekirken byder sig til på nye måder.

Selv om man i disse tider skal lide afsavn og må undvære vores faste rutiner, så vender hverdagene tilbage igen. Lige nu er det tid til at være sammen – men hver for sig. Tid til at vise næstekærlighed!

**ALLE KONFIRMATIONER
ER UDSKUDT TIL AUGUST
OG SEPTEMBER
NYE DATOER ER MELDT UD LOKALT**

Vidste du...

PÅSKELAM

Vi spiser lam til påske, fordi det symboliserer påskens budskab. Jesus blev ofret som et uskyldigt lam.

PÅSKESOLEN DANSER

Du har måske selv set pinesolen danse? I gamle dage var det skik at stå tidligt op påskemorgen for at se påskesolen danse i glæde over, at Jesus var stået op fra de døde. Traditionen er i Danmark blevet rykket til pinse, måske fordi det er lysere der.

PÅSKEÆG

Ægget er siden den tidligste kristendom blevet brugt som symbol på opstandelsen. Æggeskallen ser død og livløs ud som graven. Men inden i skallen bryder et nyt liv frem, ligesom Jesus brød ud af grav og død, da han opstod påskemorgen.

Foto: Tove Skipper

Det bliver godt igen!

Jeg har yndlingsfilm, som jeg kan se igen og igen. Film, der får mig til at grine og græde, blive rørt eller forskrækket ved de samme scener om og om igen. Det er i grunden underligt. Jeg kender jo handlingen ud og ind. Jeg ved, hvordan det hele ender. Og alligevel bliver jeg grebet af fortællingen. Jeg føler med karaktererne. Lider med dem, ler med dem. Ja, jeg sidder ude på kanten af sofaen, selvom de fleste af mine yndlingsfilm ender godt til sidst.

På samme måde har jeg det med påskens fortælling. Jeg kender den ud og ind. Lige fra Palmesøndag til 2. Påskedag. Men hvert eneste år bevæger den ugelange fortælling mig. Den skal tage tid – springer vi direkte hen til slutningen, hvor alting ender godt, går vi glip af noget væsentligt. Vi skal hele fortællingen igennem. Vi skal have Skærtorsdags løfte om evigt nærvær med os og efterlades i Langfredags gru, før vi kan fejre Påskedag i al sin herlighed. Det er godt med fortællinger, hvor vi kender slutningen. De er trygge at bevæge sig ind i. Langt sværere er det med alt det, hvis slutning vi ikke kender... Sådan en fortælling står vi midt i, og Langfredags gru føles ikke som et fjernt minde, men som en påtrængende erfaring.

Må Påskemorgen bringe det håb, der modsiger vores frygt. Håb om, at dagen kommer, hvor vi igen må omfavne hinanden, vise ømhed og kærtegn, forsamle os og leve med hinanden uden frygt og forbehold. Og må vi blive mindet om, at vi er en del af Guds store kærlighedsfortælling med en lykkelig slutning.

Glædelig påske!

Sognepræst
Marie Hedegaard Thomsen
Hadsten storpastorat
Tlf. 8698 0809 . Mail: mhth@km.dk

Redaktion:
Anders Bonde & Anne Dorte Nørby